

فَوَسَّفَتَاوَهُشَلَا اُوْعَبَّتَاوَا لَصَلَا اُوْعَاَصَا فُلَخْمُوْدَعَب نَمَفَلَخَف
اِيْغَنُوْقَلِي

نَوْمَلَطِي اَلْوَا نَخَلَا نُوْلُخَدِي كَلِيْلُوْأَف اَحَلَاص لَمَعَو نَمَاوَا بَات نَم اَلْا
اِيْش

«Бас, уларнинг ортидан бир ўринбосарлар қолдики, улар намозни зое қилиб, шаҳватларга эргашдилар. Бас, тезда ёмонликка йўлиқурлар. Магар ким тавба қилса ва иймон келтириб, амали солиҳ қилса, бас, ана ўшалар жаннатга кирурлар ва ҳеч зулм қилинмаслар», деган (59-60-оятлар).

Аллоҳ таоло Фурқон сурасида:

هُلَلَا مَّحَ يَتَّالَا سَفَنَلَا نُوْلُتَقِي اَلْوَا خَا اَهَلَا لَلَا غَم نُوْعُدِي اَل نِيْدَلَاو
اِمَاثَا قَلِي كَلْذَلْغَفِي نَمَوَا نُوْنَزِي اَلْوَقَّحَلَاب اَلْا

اَنَاهُم هِي فُ دُلْخَي وَهَمَاي قَلَا مَوِي بُادَعَلَا هَلْ فَعَا صُي

مَوَاتَايِي سُهُ لَلَا لُدَّبِي كَلِيْلُوْأَف اَحَلَاص اَلَمَع لَمَعَو نَمَاوَا بَات نَم اَلْا
اِمِي حَّر اَرُوْفَغُهُ لَلَا نَاكُوْتَا نَسَح

«Улар Аллоҳ билан бирга бирор илоҳга илтижо қилмаслар. Аллоҳ (ўлдиришни) ҳаром қилган жонни ноҳақдан ўлдирмаслар. Зино қилмаслар. Ким ана шуни қилса, уқубатга дучор бўлур. Қиёмат куни унинг азоби бир неча баробар кўпайтирилур ва у(азоб)да хор бўлиб, мангу қолур. Магар ким тавба қилса, иймон келтириб, солиҳ амал қилса, бас, Аллоҳ ана ўшаларнинг ёмонликларини яхшиликларга алмаштирур. Аллоҳ ўта мағфиратлидир, ўта раҳмлидир», деган (68-70-оятлар).

2. Яхши амаллар.

Маълум гуноҳларни қилган мўмин одамнинг дўзахга кирмай қолишига сабаб бўладиган амаллар тоифасига ҳасанот – яхши амаллар ҳам киради.

Аллоҳ таоло Худ сурасида:

نُبِهْدِي تَا نَسَخَلَا نَا لِيْلَا نَم اَفَلُزُو رَاهَنَلَا يِي فَ رَطَا لَصَلَا مَقَاو
نِي رَكَا ذَلَلِي رَكَا ذَلْذَلْذَاتَايِي سَلَا

«Албатта, яхшиликлар ёмонликларни кетказади», деган (114-оят).

Мўмин киши томонидан қилинган ҳар бир яхши иш ёмонликларни кетказади ва ўз эгасининг дўзахга киришдан сақланишига сабаб бўлиши мумкин.

هَلْ لَعَلَّ لِي صِلَهِ لَوْلَا أُسْرَ يَلْ لَاقٍ لَاقٍ هُنَّ عُلُ لَلِ يَضْرَرُ رِذَّ يَبْ أُنَّ ع
قَلَّ حَ وَا، اَهُمْ مَتَّ نَسَخَ لَ اَيَّيَّ سَلَّ اَعْبَتَ أَوْ تَنْ كَ اُمُّ ثِيحَ لَلِ اَقْتَا: مَلَسَ و
يُذِمُّ رَّتْ لَ اَوْر. «نَسَحَ قُلُحَ بَسَانِ لَلِ

Абу Зарр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам менга:

«Қаерда бўлсанг ҳам, Аллоҳга тақво қил. Ёмонликка яхшилиқни эргаштир. Бу уни ўчиради. Одамларга ҳусни хулқ ила муомала қил», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

3. Мусибатлар.

Маълум гуноҳларни қилган мўмин одамнинг дўзахга кирмай қолишига унга бу дунёда етган мусибатлар ҳам сабаб бўлади.

لَاقٍ مَلَسَ و هَلْ لَعَلَّ لِي صِلَهِ لَوْلَا نَعُ هُنَّ عُلُ لَلِ يَضْرَرُ رِذَّ يَبْ أُنَّ ع
«أَلَوْ، اَيَّ دَا أَلَوْ، اَيَّ نَزَحَ أَلَوْ، اَيَّ مَهَ أَلَوْ، اَيَّ بَصَوَ أَلَوْ، اَيَّ بَصَنَ نَمَ مَلَسُ مَلَّ اَبِي صِي اَمَ»
نَاخِيَّ شَلَّ اَوْر. «هَ اَيَّ اَطَّحَ نَمَ اَوْبُ هَلَّ اَرَّفَكَ اَلِ اَهُكَ اَشِيَّ اَهُكَ وَشَلَّ اَيَّ تَحَّ مَغ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мусулмонга қай бир мусибат: ҳорғинликми, беморликми, ташвишми, маҳзунликми, озорми, ғам-ғуссами, ҳаттоки, тикан киришими, етадиган бўлса, албатта, Аллоҳ улар ила унинг хатоларини каффорат қилур», дедилар».

Икки шайх ривоят қилганлар.

نَمَ اَمَ» لَاقٍ هَلَّ لَوْلَا اَلَوْ سَرَّ اَلَعُ تَلَّحَدَ لَاقٍ هُنَّ عُلُ لَلِ يَضْرَرُ لَلِ اَدْبَعُ نَعُ
اَمَ كَ وَاَيَّيَّ سَلَّ اَوْبُ هَلَّ اَرَّفَكَ اَلِ اَهُقُ وَفَ اَمَ فُ اَهُكَ وَشَلَّ اَيَّ دَا هُ بِي صِي مَلَسُ م
نَاخِيَّ شَلَّ اَوْر. «اَهُقُ وَفَ اَمَ فُ اَهُكَ وَشَلَّ اَيَّ دَا هُ بِي صِي مَلَسُ مَطَّحَت

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳу айтадилар:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қай бир мусулмонга бирор мусибат етса, бирор тикан кирса ҳам, албатта, Аллоҳ унинг сабабидан ўша банданинг ёмонликларини худди дарахт ўз баргларини тўкканидек тўкадир», дедилар».

Икки шайх ривоят қилишган.

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди